

Három apró hazugság

LAURA MARSHALL

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Michaelnek

Olivia

2007. július

Az én kicsi fiam. Olyan egyedül van odafent. Az iskola befejezése óta most először visel öltönyt. Isten látja lelkemet, mintha csak öt perce lett volna, pedig több mint két éve történt. Mintha tegnap ment volna először iskolába, kis keze elveszett a pulóver hosszú ujjában, amiből nagyobb méretet vettem, hogy legyen mibe belenőnie. Most is látom azt a kisiút az arcvonásaiban. Számomra mindig ugyanolyan, és ugyanolyan is marad. Igen, természetesen megváltozott, de a mostani arca csak újabb réteg a régi fölött, amit már csak én látok – a selymes, tökéletes bőrét, az orra körül az elszórt szeplőket, a nyílt arckifejezését.

Most zárkózott, látszólag érzelemmentes, de engem nem csap be. Én vagyok az egyetlen, aki érzi a testén áthullámzó remegést, mert ugyanúgy fut át rajtam is. Hús a húsból. A kisbabának hat vagy nyolc hónapig fogalma sincs róla, hogy az anyjától különálló személy. Addig azt hiszi, vele egy test és egy lélek, ezért vesz erőt rajta a szeparációs szorongás. Végül a gyermek megérti, hogy nem így van, de az anyja soha nem engedi el. Örökre és elválaszthatatlanul eggyé válik a gyermekével. Ugyanúgy érez minden gonosz megjegyzést, minden sérülést, minden szívfájdalmat.

– A bíróság bevonul.

A bíró érkezését jelző ajtócsapódásra Daniel összerezzen, és ösztönösen felnéz rám útmutatásért. Mosolyogni próbá-

lok, de az ajkam nem engedelmeskedik. A fiam tekintete reménykedően végigpásztázza a karzatot, pedig tudja, hogy Tony nincs ott: nem tud ezzel szembenézni. Én sem, mégis eljöttem. Ez pusztán az utolsó a sorban, amivel nem tudtam szembenézni az életem során, mégis megoldottam – egy éjszaka ötször keltem fel, hogy megszoptassam vagy megnyugtassam, végtelennek tűnő vasárnap reggeleken figyeltem a rögbijátékát a hideg esőben, átutaztam vele az országon a zongorahangversenye miatt, egész éjjel mellette ültem, amikor először rúgott be, és félttem elaludni, nehogy belefulladás a saját hányásába. Mindent azért tettem, hogy megóvjam, hogy jobbá tegyem az életét. Ez az anyák dolga. Folyton emlékeztetnem kell magamat, bármi történik, bármit tettem. Soha nem én voltam a lényeg. Danielért tettem.

Az esküdtszék várakozásteljesen figyeli a kopott parókában, pirosposzsgás arcával szinte karikatúraszerű, peckesen bevonuló bírót. Lenyűgözve, idegesen nézik, a legtöbbjük valószínűleg először jár tárgyalóteremben, arról nem is beszélve, hogy döntő szerepet játszanak a tárgyalás folyamatában. Némelyikük tekintete Danielre villan, de nem állapodik meg rajta hosszabban. Mi az, ami miatt elkapják a pillantásukat? Undor? Félelem? Mennyit tudnak róla? Arról, hogy mivel vádolják?

Előrehajlok, a korlátra támaszkodom. Itt leszek mindennap, amíg vége nem lesz. Csak a pozitív végkifejletre vagyok hajlandó gondolni, a felmentésére – a tanúk elveszítik a hitelüket, az... *áldozat* beismeri, hogy hazudott. Utána taxival megyünk haza, ágyba dugom, és ő addig alszik, míg testileg és lelkileg helyre nem jön.

Nem számolok más lehetőséggel. Még a gondolatra is megborzongok. Számomra, mint a legtöbb ember számára,

a börtön elvont fogalom; legfeljebb elhajtottam mellette, és elképzeltem a foglyokat odabent, de úgy gondoltam rájuk, mint bűnözőkre, nem mint átlagemberekre. Teljesen idegen tőlem és az életmódomtól, olyasmi, amivel nem kellett találkoznom, amire nem kellett gondolnom. Nos, egészen mostanáig. Amikor az ember más anyákkal barátkozik, az évek során folyamatosan változnak a beszéd témák. Először az álmatlan éjszakák, a pelenkák, az első szavak és a szobatisztaságra szoktatás jelentik a fő beszéd témát, aztán az iskolák, baráti válságok, a kamaszkodás. Még később a drogok, a szex és az alkohol. Azt hittem, ezek lesznek az utolsó problémák, amikkel foglalkoznunk kell, aztán újfajta, felnőttkapcsolatot kovácsolok a fiaimmal. Elképzeltem, hogy elvisznek ebédelni, tanácsot kérnek az otthonuk szépítéséhez, újra megölelnek, mint amikor még kicsik voltak, de ezúttal én érzem magam ettől biztonságban, és nem fordítva. Soha nem jutott volna eszembe, hogy itt leszek ezen az ismeretlen terepen, ahová egyetlen barátom sem akar vagy tud követni. Bármelyikükkel gondolkodás nélkül cserélnék.

A bíró a többiekkel együtt helyet foglal, csak az ügyész marad állva, és az esküdtek felé fordulva ismerteti az ügyet. Elkezdődik az én kicsi fiam pere – a vád nemi erőszak.

Ellen

2017. szeptember

Amikor a stúdióból hazaérek, Sasha még nincs otthon. Felteszem Olivia CD-jét, és teljes hangerővel felcsendül Purcelltől Dido panasza. Természetesen minden hangfelvételét letöltöttem, de ez a kedvencem. Ezt a dalt hallottam tőle először élőben, és van valami jó érzés abban, amikor be teszem a CD-t a régi hifikészülékembe. Ma lejátszottam a műsorban, és félresöpörtem az aggályomat, hogy esetleg Sasha meghallja. A munkahelyén volt, kizárt, hogy a Simply Classical adót hallgatták az irodában. Nem hiszem, hogy van olyan kollégája, aki egyáltalán hallott erről az aprócska digitális rádióadóról, hacsak ő nem említette, de azt kétkem. Nemigen beszél róla, így jelzi némán, hogy helyteleníti, amiért ezt a munkát választottam: Monktonék szagát árasztja. A klasszikus zene az ő világuk, amelytől Sasha a kiköltözése napjától mereven elhatárolódik, mint mindentől, aminek köze van hozzájuk.

Velem más volt a helyzet. Én szerettem az életmódjukat, ahogy ő sohasem. A szüleim nem hallgattak zenét. Anyukám néha a Radio 2-t hallgatta a konyhában, és volt néhány CD-jük a nappali egyik poros polcán. Feltehettek volna egyet-egyét, amikor ott voltak a barátaik, de nem foglalkoztak velem. Nem ébresztett bennük érzelmeket. Amikor a többi lány kedvenc zenekaráról volt szó, én is úgy tettem, mintha rajongó lennék, poszttereket tapasztottam a szobám

falára, sőt még néhány fellépésre is elmentem Karinával, de ez nem volt őszinte. Legalábbis az első koncertig, amikor Daniel mellett ültem a sötétben, zakatolt a szívem, és könnyek gyűltek a szemembe. Olivia hangja átjárt, akár a meleg víz, és megértettem, mi a zene.

A kanapén heverek, szeretnék ellazulni a zene hangjaira, de az egyik kezem riadókézülsőségben a távirányítón van, hátha meghallom Sasha kulcsát a zárban. Múlt pénteken nem számítottam rá – azt hittem, munka után egyenesen bulizni megy –, de este hét körül pocsék hangulatban hazajött, és én pont Olivíát hallgattam. Nem tett megjegyzést, de éreztem a hullámokban áradó bosszúságát, amely láthatatlan volt, mégis erőteljes. Kikapcsoltam a zenét, és beszélni akartam vele, de fáradtságra hivatkozva dühödten beviharzott a szobájába. Határozottan volt vele valami, de nem tudtam kiszedni belőle, micsoda. Ezen a pénteken nem Sasha kulcsa, hanem a kapucsengő szakít félbe, felpattanok, mint egy marionettbábu. Sietősen kikapcsolom a zenét, és megteszem a pár lépést az előszobáig. „Jackson vagyok”, szól bele kurtán a házi telefonba. Semmi köszöntés, semmi hogy vagy. Jackson nem törődik holmi átlagos üdvözlési formákkal, amelyek megolajozzák a társadalmi érintkezés kerekét. Sóhajtvá beengedem, várok, amíg meghallom a lép-teit a folyosón, csak akkor nyitom ki az ajtót.

– Itt van? – kérdi, és benyomul mellettem a szobába.

– Nincs, még nem jött meg a munkából. Megbeszéltek? – Fagyos hangom jól illeszkedik kurta beszédmódjához.

– Nyilván nem – válaszol, és szétterpesztett lábbal ledobja magát a kanapéra. – Érte mentem a munkahelyére... hogy meglepjem. – Van benne annyi jó érzés, hogy az utolsó szónál zavarba jöjjön. Mind a ketten tudjuk, hogy ellenőrizni akarta. – Egész délután nem volt bent. A recepció

szerint ebédidőben ment el, és a telefonja egyenesen hangpostára kapcsol. Ha nincs itt, akkor hol van?

– Honnan a francból kéne tudnom? Nem vagyok az anyukája – jegyzem meg méltatlankodva, de aggodalom fészkeli be magát az agyam egy távoli zugába. Hol lehet?

– Közel állsz hozzá – pirít rám. – A legjobb barátnőd, nem? Mindent megbeszéltek.

A fejemben megszólal a kétely vékony hangoस्कája. Szeretném, ha tényleg így lenne, tehát egyetérték.

– Így van, és bármit gondolsz is, nincs igazad. Nem találkozzat mással, Jackson. Tényleg nem. Szeret téged. – Az utolsó mondat még az én fülemnek is hamisan hangzik. Nem vagyok biztos benne. De a többi sem cseng teljesen őszintén. Tizenkét év barátság után gyorsan rá tudok hangolódni. Nem kell beszámolnunk egymásnak az érzéseinkről. Egyszerűen tudjuk. Legalábbis általában, de a múlt héten Sasha egyszer igen fura hangulatban jött haza. Távoli volt, és zárkózott, és hiába próbáltam elérni, hogy megnyíljon, lerázott. Jacksont lehervasztja egy kicsit, amikor rájön, hogy tényleg nem tudom, hol van Sasha. Leereszkedem a karosszék szélére.

– Mi van vele, Ellen? – Elpárolgott belőle a fennhéjázás, és meglepődve döbbenek rá, mennyire szereti. – Tudom, hogy mindig összevissza beszél, de ez most valami más. Mostanában többször kaptam hazugságon.

– Mire gondolsz? – Vívódtam. Egyrészt feszélyezett, hogy kibeszéljük a háta mögött, másrészt viszont tudni akartam. Miről hazudott neki?

– Hát, nem is tudom... Azt mondta, megy valahová, de aztán nem volt ott, vagy... mellébeszél. Furán viselkedik.

– Mindig is ilyen volt egy kicsit – mondom, a valóságnak megfelelően. Már kamaszként is szerette, ha a titok-

zatosság lengte körül, szeretett kifürkészhetetlennek mutatkozni. – Egyszerűen ilyen. Nem jelenti azt...

– Hogy valaki mással kefél? Jaj, Ellen, nőj már fel! Tudod, ő nem egy tökéletes szuperhős. Ugyanolyan selejtes, mint mindenki más. Vagy még inkább.

– Tudom – vágok vissza. – Soha nem állítottam, hogy tökéletes.

– Nem, tényleg soha nem mondtad – válaszolja csípősen. – De mindenki látja, mit gondolsz róla, mennyire imádod.

– Ő a legjobb barátnőm! – Ég az arcom. – Különben is, hogy érted azt, hogy „mindenki látja”? Ki az a mindenki?

– Ne törődj vele. – Jackson kedvetlenül piszkál egy kilógó cérnaszálat a farmerjén.

– Figyelj, nincs itt, és fogalmam sincs, mikor jön haza – mondom határozottan. Felállok, és az ajtó felé indulok. Nem akarom, hogy itt maradjon, és zűrzavart keltsen a lakásban a vádaskodásával és célozgatásával. – Ha hazajön, szólok neki, hogy hívjon fel, rendben?

– Azt hiszem, inkább megvárom – mondja. Elővesz egy csomag cigit és egy öngyújtót. – Előbb-utóbb meg kell jönnie.

Már-már beletörődnék, de erőt veszek magamon, és rászólok.

– Jobb lenne, ha nem tennéd. Különben sem cigizhetsz idebent.

Színpadiasan felsóhajt, és visszateszi a cigarettát a dobozba.

– Remek, akkor megyek. De tényleg hívjon fel, amint hazaér.

– Megmondom neki, hogy itt voltál, Jackson. Az már tőle függ, hogy felhív-e.

A távozása után a konyhába megyek, ahol épp töltöm a telefont, és Sashát hívom. Hangpostára kapcsol. Meghallgatom a szöveget, mintha abban rejlene a megoldás.

„Szia, ez itt Sasha telefonja. Pillanatnyilag nem érek rá, kérlek, hagyj üzenetet.” Hallani, hogy mosolygott beszéd közben.

– Szia, én vagyok. Itt járt Jackson. Panaszkodott, hogy nem vagy a munkahelyeden. Hol vagy? Hívj fel, lécci!

Visszateszem a telefont, a konyhapultnak támaszkodom, és kibámulok az ablakon. Innen nincs túl sok látnivaló. A következő háztömb alig öt méterre van tőlünk, a kettő közt repedezett beton. Velünk szemben néhány ódivatú punk él tarajos mohikánfrizurával. Néha mosolyognak és átintegetnek főzés közben a konyhából, de most nem látom őket. Innen az állomás felé vezető járdának csak egy kis darabja látszik, folyamatosan áramlanak hazafelé az ingázók. Sasha nincs köztük. Újra belém hasít ugyanaz a gondolat: az emlékek dörömbölnek az ajtón, amelyet évekkkel ezelőtt rájuk zártam.

Leülök az ablak melletti kis konyhaasztalhoz, elveszem a gyümölcsöstálban talált golyóstollat, körbe-körbe forgatom, ujjamon foltot hagy a szivárgó tinta. Ilyenkor már itthon szokott lenni, és a nap eseményeivel szórakoztat, mindkettőnknek tölt egy hatalmas pohár bort, és a hűtőben alapanyagot keresgél a főzéshez. Ezt a napszakot szeretem a legjobban, bár nem dolgozom kilenctől ötig tartó munkahelyen, szabadúszóként nincs kötött munkaidőm.

Éhes vagyok, de nincs kedvem magamra főzni. Pirítok egy szelet kenyeret, és nem is teszem tányérra, evés közben kibámulok az ablakon. Sötétedik, egyre kevesebb a gyalogos, de Sashának továbbra sincs nyoma. Ismét felhívom, de továbbra is csak az üzenetrögzítő válaszol. Egyre hangosabban dörömböl a fejemben a hang, amit eddig próbáltam figyelmen kívül hagyni. Újra bekapcsolom Olivia CD-jét, hogy elnyomjam, de hiába. Ez is csak azokra a napokra emlékeztet,

és ami suttogásként kezdődött – egy kérdés, egy javaslat –, immár úgy üvölt, hogy képtelenség elhallgattatni.

Mi van, ha visszatért? – zakatolja. – Mi van, ha elege lett az új életéből Skóciában? Mi van, ha vár? Kivárja az alkalmas pillanatot, és hamis biztonságérzetbe ringat minket? Ha arra vár, hogy lankadjon valamelyikünk ébersége, és baklövést kövessünk el? Mi van, ha a munkahelye előtt várt rá? Mi van, ha követte az utcán, sarokba szorította egy sötét mellékutcában, és betuszkolta egy autóba?

Nem. Sasha biztosan elment valahová, és lemerült a telefonja. Hamarosan megjön, bor- és cigarettaszag árad belőle; gyengéden, kelekótyán megölel, és mint mindig, tapintatlanul elhadarja a friss pletykákat. Leülünk, és késő éjszakáig dumálunk, mint annyiszor. Reggel beviszek neki egy csésze teát a szobájába, fél szemmel a *Saturday Kitchent* nézzük a tévében, közben ruhákat válogatunk az interneten, és megtervezzük a délutáni shoppingolást.

Már majdnem teljesen besötétedik, és még mindig itt ülök. Nem gyújtottam fel a villanyt a konyhában. A járda már szinte üres, csak egy-egy túlórázó siet leszegett fejjel, baráti társaságok tartanak a söröző felé nevetgélve és beszélgetve. Én csak ülök, nézek, várok, próbálom elhallgattatni a hangot a fejemben, de átszivárog a falon és a záron, amelyet én építettem fel magamban, hogy távol tartsam, és behatol a lelkembe. A hangot, amely emlékeztet rá, hogy tíz évvel ezelőtt Daniel Monkton tíz évre ítélték, amelyből ötöt börtönben töltött, ötöt pedig próbaidőn, miközben minden mozdulatát megfigyelték. A hangot, amely azt súgja, Daniel immár szabadon oda mehet, ahová akar, és azzal veheti fel a kapcsolatot, akivel csak akarja. A hangot, amely azt üvölti, Daniel Monkton visszatért, és azt akarja, hogy megfizessünk azért, amit tettünk.

Ellen

2005. július

Aznap új család költözött a sarki házba, és Karinával a szemben álló házuk előkertjének falán ültem, mintha véletlen lett volna. Karina élénk, vibráló, acélkék árnyalatra festette a körmét, az üvegcsé bizonytalanul billegett az egyenetlen téglafalon, én pedig anyám egyik magazinját lapozgattam.

A nyári szünet azon a héten kezdődött, és máris a legunalmasabb nyárnak ígérkezett, az iskolai pályafutásunk kezdete óta. Megint nem készültünk nyaralni sehová. Lilly Spencert Dubajba vitte az anyukája és az apukája, és hetek óta másról sem beszélt. Mi még Bournemouthig sem jutottunk el.

A sarki ház évek óta üresen állt. Hallottam, amikor apu azt mondta, túl sokat kérnek érte, a ház túl nagy a környékhez képest, és akinek van annyi pénze, hogy kifizesse, annak esze ágában sincs erre a környékre költözni. Nem egészen értettem, mire gondol, de a ház tényleg nagyobb volt az utcát szegélyező két-három hálószobás sor- és ikerházaknál, és a sarki elhelyezkedése miatt a kertje is hatalmas volt a többi kerthez képest. A többi házzal szemben még saját garázsa is volt. Pár évvel ezelőtt egyszer beszöktünk a kertbe a lyukas kerítésen keresztül. A fű a térdünkig ért, a farmer alját átítatta a nedvesség, vizesen tapadt a lábunkra. Bekukucsáltunk az ablakon a magas belmagasságú, csu-

pasz parkettás, üres szobákba. Az egyik ablak kilazult, és Karina felvetette, hogy nyissuk ki, és másszunk be, de én nem akartam. Inkább bebarangoltuk a kertet, kiskamasz öntudatunk megakadályozott benne, hogy bújócskázzunk, pedig a hely arra csábított. Végül felmáztunk a kert végében álló szederfára, és elképzeltük az elhaladó buszok felső szintjén ülő emberek életét.

Először a költöztető teherautó érkezett meg. Az új lakók nyilván odaadták a kulcsot, mert rögtön elkezdtek kipakolni. A szállítmány nem volt átlagos. Először egy díszes madárkalitka került elő a teherautó gyomrából, az a fajta, amelyet régi tévéfilmekben lehet látni. Nem volt benne madár. Azután egyik dobozt vitték be a másik után. Nagy, nyomtatott betűkkel a „KÖNYVEK” felirat díszelgett rajtuk. Nagyon sok könyv.

– Nektek sok könyvetek van otthon? – kérdeztem Karinát. Voltam már náluk, és nem láttam könyveket, de nem tudtam, hogy hová szokták tenni az ilyesmit. Lehet, hogy az anyukája szobájában voltak.

Oda nem mehettünk be.

– Nincs – válaszolta Karina. – És nektek?

– Nekünk sincs, alig pár. Anyunak van néhány régi szakácskönyve, képekkel a fura ételekről, amelyeket senki nem akart megenni. Soha nem főzött meg semmit belőlük. És, asszem, van egy Bibliánk.

– Szerinted mindet elolvasták? – vetette fel Karina. A költöztetők minden egyes kör után vörösebbek és izzadtabbak voltak.

– Nem tom. Lehet, hogy tanárok?

Karina elfintorodott. Egyikünk sem pazarolt túl sok gondolatot a tanárookra.

Megérkezett a második, kisebb teherautó. Az oldalán „Szakszerű költöztetés” felirat. Ketten szálltak ki, egy idős, kopasz férfi és egy fiatalabb, göndör hajú, szemüveges.

– Ez meg mi? – kérdezte Karina. Kényelmesen elhelyezkedett a falon, és karomként begömbített ujjakkal visszacsavarta a körömlakk tetejét.

A két férfi bement a házba, hallottuk, hogy a másik költöztetőbrigád tagjaival beszélnek, de nem tudtuk kivenni a szavaikat.

– Körbe kell mennünk hátulra, az erkélyajtóhoz – javasolta a göndör, miközben visszajöttek a bejárati ajtóhoz, és kinyitották a teherautót. Én Karinával együtt visszafojtott lélegzettel váraкоztam, hogy lássam, mit hoznak ki onnan.

– Ó! – kiáltott fel Karina, amikor a fiatalabb rakodómunkás lassan kihátrált a teherautóból, le a rámpán, és egy tárgoncát gurított. A hatalmas tárgyat kék pokrócba burkolták. Az idősebb munkás úgy markolta a tárgy túlsó oldalát, mintha az élete múlna rajta. – Mi lehet ez? Óvatosan manővereztek fel a járdaszegélyen, át a kertkapun. Halk, fémes hang csendült.

– Ez egy zongora – csodálkoztam. – Egy jó nagy. Biztosan lecsavarozták a lábait. Kíváncsi vagyok, mikor érkezik a család. – Türelmetlenül vártam az egzotikus teremtményeket, akiknek a birtokában vannak ezek a különleges tárgyak.

– Lehet, hogy nem is család – ellenkezett Karina. – Szerintem egy bogaras, öreg professzor, aki egyedül él.

– Lehet – hagytam rá, és igyekeztem, hogy ne bámuljam feltűnően, mi kerül ki legközelebb a teherautóból. Bármi volt is, nem láttuk, mert rozsdás, régi autó állt be a költöztetők mögé, és elvonta a figyelmünket.

– Itt vannak – sziszegtem, és megragadtam Karina karját.

Elsőnek az apát pillantottuk meg. Kikászálódott a sofőrülésről, megállt az autó mellett, ásított, nyújtózkodott. Magas, széles mellkasú férfi volt, sötét, hullámos haját hátrafésülve viselte. Tengerészkék pulóver volt rajta. Kasmírminitás sálát művészien bogozta a nyaka köré. Megpróbáltam elképzelni aput ilyen sálban, de nem ment: egyre csak a sűrke gyapjúsálban láttam, amit anyutól kapott tavaly karácsonyra. Nem hiszem, hogy viselte valaha is.

- Azta, Ellen, milyen jóképű! – áradozott Karina.
- Jóképű? – suttoztam. – Legalább negyvenöt éves!
- Na és?

Viaskodtam az ilyesfajta párbeszédekkel a fiúkról és arról, vajon jóképűek-e vagy sem. Későn érő típusok voltunk, a nyáron csattant el az első csókunk Tamara Gregg buliján. Azóta Karina folyamatosan arról faggatott, összejönnek-e ezzel vagy azzal a fiúval, és megvitattuk a fiú osztálytársaink érdemeit. Az egyik felem a legszívesebben azt válaszolta volna, hogy inkább meghalok, mint hogy összelepedjek valamelyik bűdös tökkelütöttel, de nem mondtam. Bár én épp előtte töltöttem be a tizenhatot, amikor ilyen témákra terelődött a szó, Karina mellett valahogy mindig kis hülyének éreztem magam, ezért inkább csatlakoztam hozzá, és általában egyetértettem a megállapításaival. Csak azért csókolóztam azzal a sráccal Tamara buliján, hogy az osztálytársaim ne tartsanak csodabogárnak, amiért soha nem jövök össze senkivel. Karina végül mindig arra a következtetésre jutott, hogy leginkább Leo Smithszel szeretne járni. Leonak sötétbarna szeme és nádcukorszirup színű haja volt. Nem ő volt a legmenőbb, legcsinosabb srác az évfolyamon, nem volt a focicsapat sztárja, de volt benne valami. Okos volt, de mégsem tűnt olyan hangyásnak, mint a stréberek, akik minden szabadidejüket a számítógépteremben töltik.

Én nem kedveltem, pontosabban nem úgy, mint Karina, de néha elképzeltem, hogy jelentőségteljes beszélgetésbe mélyedünk, és mindenkinél jobban megért engem.

Utána két fiú szállt ki az autóból, sötét hajuk volt, akár az apjuknak. Az egyik velünk egyidősnek tűnt, a másik kicsit idősebbnek, talán tizennyolcnak. Converse cipőt és farmert viseltek. A fiatalabbikon hosszú ujjú, fehér felső volt, amelyre sűrű pólót húzott, az idősebbiken pedig ing és vékony nyakkendő. Lehajtott fejjel lebzseltek az autó mellett, egymással sutyorogtak, a cipőjük orrával a járda repedéseiből kikandikáló fűcsomókat bökdösték. Karina a lábamnak nyomta a lábát, és éreztem a testéből áradó meleget. Szinte hallottam, ahogy gondolatban értékelte őket, mint potenciális barátokat. Bágyadtságuk tökéletes ellentétéként a sötét hajú anyjuk hímezett, mályvaszínű örvényként szinte kirobbant az autóból, a csuklóján karkötők csilingeltek és hullámoztak. Minden – a ház, a napsütés, a kert mérete – iránt rajongott.

Mind a négyen elindultak a kerti ösvényen. Karina nagy levegőt vett, és én felkészültem rá, hogy aprólékosan ízekre szedi a két fiút, de ekkor újra kinyílt az autó hátsó ajtaja, és megjelent egy fej. Először a haját láttuk, a hátára omló csillogó, aranyszín zuhatagot, amely a csokiérmék fényes csomagolását juttatta az eszembe. Aztán hirtelen megpördült, a haja akár egy köpönyeg, és megpillantottuk a jobb arcán végigfutó vékony, vörös forradástól eltekintve tökéletes, szív alakú arcát. Hallottam Karina elakadó lélegzetét, és én ugyanígy reagáltam.

A lány mintha csak meghallott volna minket, felénk fordította a fejét, és megvető, kihívó pillantást vetett ránk. Büntudatosan lesütöttem a szememet, Karina pedig hirtelen elmélyülten bámulni kezdte a körmét, és úgy fújkalta

szárazra, mintha az élete múlna rajta. A lány még egy pillanatig rajtunk tartotta megvető tekintetét, majd újra lebbent a haja, és beballagott a házba. Közben egyetlen szót sem szólt az anyjához, aki az ajtóban a hálószoba méretéről és a London sziluettjére néző kilátásról fecsegett. Becsukódott mögöttük az ajtó, hirtelen elnyelte az anya hangját. Mi ott maradtunk Karinával a napfényben, és összenéztünk.

– Láttad...? – suttogta Karina.

– Az arcát? Igen.

– Szerinted mi történhetett vele?

– Nem tom.

Karina teátrálisan megborzongott.

– Istenem, Ellen, képzeld el, hogy a te arcodon lenne! Kíváncsi lennék, maradandó-e. Egyébként igazán csinos.

– Hát igen.

A költöztetők folytatták a munkát, sűrögtek-forogtak, akár a dolgozó hangyák, de minket már nem érdekeltek a család bútorai. Megragadta a képzeletünket ez a különösen romantikus, gyönyörű, eltorzított idegen, aki olyan volt, mint egy tündérmese hőse.

Visszamentünk Karináékhoz, megfordultam, és vettem még egy utolsó pillantást a nagy házra. Felvándorolt a tekintetem a hálószobákhoz. A jobb oldali ablakfülke üres volt, de a bal oldali, kisebb ablak mögött megpillantottam a szőke lányt. Nem nézett rám, az üvegnek támasztotta a homlokát, és a tetők fölött a távolba bámult. Valahogy úgy éreztem, nem a kilátást csodálja.